

§ 9. Upoważnia się inwestorów centralnych w przypadkach uzasadnionych do rozszerzania lub ograniczania uprawnień inwestorów niższych szczebli. Uprawnienia inwestora bezpośredniego wynikające z § 4 ust. 1 nie mogą ulec ograniczeniu.

§ 10. 1. Prezydya wojewódzkich rad narodowych dokonują co kwartał analizy przeprowadzonych w tym okresie zmian w terenowych planach inwestycyjnych. Prezydya wojewódzkich rad narodowych przesyłają właściwym resortom zestawienie dokonanych zmian w terenowych planach inwestycyjnych wraz z wynikami dokonanej analizy tych zmian z punktu widzenia ich wpływu na wykonanie zadań zawartych w rocznych terenowych planach inwestycyjnych, a w szczególności w zakresie planu przyrostu zdolności produkcyjnych i usługowych.

2. Ministrowie i kierownicy urzędów centralnych dokonują co kwartał łącznej analizy przeprowadzonych w tym okresie zmian zarówno w planie centralnym, jak i w planach terenowych z punktu widzenia ich wpływu na wykonanie podstawowych zadań zawartych w rocznym planie inwestycyj-

nym, w szczególności w zakresie planu przyrostu zdolności produkcyjnych i usługowych.

3. Właściwy wiceprezes Rady Ministrów lub Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może zażądać przedłożenia przez inwestora centralnego analizy całokształtu dokonanych zmian w planie inwestycyjnym.

§ 11. Zobowiązuje się Ministra Finansów do wydania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego przepisów wykonawczych o przeprowadzaniu zmian w planie inwestycyjnym i w planach sfinansowania inwestycji w terminie tygodnia od dnia wejścia w życie uchwały.

§ 12. Traci moc uchwała nr 237 Rady Ministrów z dnia 19 marca 1955 r. w sprawie zasad dokonywania zmian w planie inwestycyjnym i w planie budownictwa (Monitor Polski Nr 29, poz. 278, Nr 36, poz. 350 i Nr 90, poz. 1140).

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

751

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 20 lipca 1956 r.

w sprawie przekazania Ministrowi Kolei, Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego i Ministrowi Żeglugi uprawnień do ustalania niektórych cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz cen robót (usług) o charakterze przemysłowym.

Na podstawie § 1 ust. 2 i 3 uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-57, poz. 722, Nr A-96, poz. 1336, Nr A-115, poz. 1495, z 1954 r. Nr A-50, poz. 683 i z 1955 r. Nr 65, poz. 850 i Nr 123, poz. 1601) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się Ministrom: Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego oraz Żeglugi uprawnienia do ustalania cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych, wytwarzanych przez przedsiębiorstwa podległe danemu ministrowi, zbywanych wyłącznie podległym mu jednostkom, jeżeli na takie same artykuły produkcji innych przedsiębiorstw państwowych nie zostały ustalone jednolite dla przedsiębiorstw państwowych ceny zbytu.

§ 2. 1. Przekazuje się Ministrom: Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego oraz Żeglugi uprawnienia do ustalania:

- 1) cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych wytwarzanych po raz pierwszy (nowa produkcja) przez przedsiębiorstwa podległe danemu ministrowi, zbywanych w kraju, jak i przeznaczonych na eksport, jeżeli na takie same artykuły produkcji innych przedsiębiorstw państwowych nie zostały ustalone jednolite dla przedsiębiorstw państwowych ceny zbytu;
- 2) cen robót (usług) o charakterze przemysłowym, wyko-

nywanych przez podległe im przedsiębiorstwa dla odbiorców w kraju, jak i zagranicznych.

2. Ceny zbytu artykułów objętych dystrybucją dokonywaną przez jednostki zbytu lub handlowe (sprzedawane przez te jednostki lub na ich zlecenie) podległe innemu ministrowi należy uzgodnić z jednostką zbytu lub handlu będącą głównym dystrybutorem danego artykułu. Jeżeli artykuły te przeznaczone są dla nabywców podległych określonym resortom, cenę należy uzgodnić również z ministerstwem (centralnym zarządem), któremu podlegają główni nabywcy.

3. Ceny zbytu artykułów nie objętych dystrybucją jednostek zbytu lub handlu należy uzgodnić z ministerstwem (centralnym zarządem), któremu podlegają główni nabywcy. Jeżeli głównym producentem podobnych artykułów jest inne ministerstwo, przed uzgodnieniem ceny należy zasięgnąć opinii ministerstwa będącego głównym producentem. Opinię należy zasięgnąć w szczególności w tych przypadkach, gdy ze względu na możliwości alternatywnego zastosowania cenę należy ustalić w odpowiedniej relacji do cen zbliżonych artykułów.

4. Niezgłoszenie uwag co do projektowanej ceny w terminie 20 dni od doręczenia wniosku uważa się za akceptację proponowanej ceny.

5. W razie nieosiągnięcia porozumienia w przypadkach określonych w ust. 2 i 3 wnioski o ustalenie cen kieruje się wraz z opinią zainteresowanych jednostek do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

6. Ceny artykułów przeznaczonych na eksport ustalane będą w trybie określonym w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 81 z dnia 31 maja 1955 r. w sprawie sposobu i trybu ustalania cen na niektóre artykuły pochodzące z importu lub przeznaczone na eksport oraz opłat za usługi świadczone w obrocie zagranicznym za pośrednictwem przedsiębiorstw handlu zagranicznego.

§ 3. 1. Ceny zbytu wyrobów oraz robót (usług), o których mowa w §§ 1 i 2, ustalane będą na zasadach określonych w uchwale nr 957 Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 1953 r. w sprawie zasad ustalania cen na środki produkcji wytwarzane przez przemysł wielki i średni oraz za roboty wykonywane przez tenże przemysł (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-63, poz. 823).

2. Ceny artykułów i usług przeznaczonych na eksport, na które nie ma obowiązujących cen w obrocie krajowym, ustalane będą zgodnie z zasadami określonymi w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 81 z dnia 31 maja 1955 r. w sprawie sposobu i trybu ustalania cen na niektóre artykuły pochodzące z importu lub przeznaczone na eksport oraz opłat za usługi świadczone w obrocie zagranicznym za pośrednictwem przedsiębiorstw handlu zagranicznego.

3. W razie gdy ceny artykułów ustalone zostały wyłącznie w oparciu o planowany koszt własny (bez uwzględnienia relacji cen), należy po upływie kwartału, a przed upływem 7 miesięcy od daty wydania decyzji o ustaleniu ceny przeprowadzić rewizję tych cen w oparciu o przeanalizowane dane kalkulacji wynikowej. Co do artykułów, których cykl produkcji przekracza okres jednego kwartału, przeprowadzenie rewizji cen następuje po upływie 6 miesięcy, a przed upływem 1 roku od daty wydania decyzji o ustaleniu ceny.

§ 4. 1. Zmiany cen artykułów, o których mowa w § 2, z wyjątkiem zmian dokonanych zgodnie z przepisem § 3 ust. 3, mogą być dokonywane tylko w szczególnych przypadkach, w razie stwierdzenia nieprawidłowej relacji cen, w okresie 6-miesięcznym od ustalenia ceny. W innych przypadkach wnioski w sprawie zmiany cen należy kierować do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Zmiany cen artykułów, o których mowa w § 2, powinny być dokonywane w trybie określonym w § 2 ust. 2 i 3.

3. Zmiany cen artykułów przeznaczonych na eksport mogą być dokonywane tylko w przypadkach określonych przepisami dla ustalania cen zbytu wyrobów przeznaczonych na eksport.

§ 5. Przepisy §§ 1 i 2 nie dotyczą cen zbytu następujących artykułów:

- 1) jednostek pływających;
- 2) konstrukcji stalowych;

3) pojazdów mechanicznych i silników spalinowych;

4) turbin parowych powyżej 2 MH, kotłów parowych wodnorurkowych, pras hydraulicznych o nacisku powyżej 200 t, żurawi powyżej 30 t/m, młotów sprężarkowych od 1000 kg ciężaru bijaka, nożyc gilotynowych o grubości cięcia powyżej 15 mm i długości cięcia powyżej 3 m, nożyc uniwersalnych do blach o grubości powyżej 20 mm, maszyn napędowych głównych do okrętów, koparek wielonaczyniowych o wydajności powyżej 25 m³/godz., koparek łyżkowych o pojemności łyżki powyżej 1 m³;

5) remontów głównych pojazdów mechanicznych i remontów głównych jednostek pływających;

6) wyrobów produkowanych wyłącznie na zaopatrzenie sił zbrojnych.

§ 6. Ministrowie wymienieni w § 1 wydadzą w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego zarządzenia ustalające szczegółowy tryb postępowania przy składaniu wniosków o ustalenie cen, o których mowa w §§ 1 i 2, tryb ich rozpatrywania oraz uzgadniania wraz z wzorami kalkulacji, wniosków i decyzji o ustaleniu ceny.

§ 7. Odpisy decyzji o ustaleniu cen, o których mowa w §§ 1 i 2, należy bieżąco przekazywać Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Kosztów i Polityki Cen) oraz centrali Banku Inwestycyjnego, jak również centrali Banku Rolnego — w razie ustalania cen zbytu wyrobów produkowanych dla potrzeb rolnictwa. W odpisach decyzji o ustaleniu cen przesyłanych do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego należy podać kryteria, na których podstawie zostały ustalone ceny.

§ 8. Ministerstwa prowadzić będą rejestr ustalonych cen ze wskazaniem w szczególności dokładnego określenia (nazwy) artykułu (roboty), przedsiębiorstwa produkującego, numeru i daty decyzji o ustaleniu ceny jednostkowej i daty, od jakiej cena obowiązuje.

§ 9. Zarządzenie nie dotyczy cen zbytu wyprowadzanych z cen detalicznych przez potrącenie marży handlowej.

§ 10. Przepisy niniejszego zarządzenia nie naruszają przepisów zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311).

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. M. Lesz

752

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 30 czerwca 1956 r.

w sprawie stanowisk w wydziałach zdrowia (zarządach służby zdrowia) prezydiów rad narodowych, na których mogą być zatrudnione pielęgniarki i położne, oraz dodatków funkcyjnych przywiązanych do tych stanowisk.

Na podstawie § 20a ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1955 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1955 r. Nr 25, poz. 153, z 1956 r.

Nr 2, poz. 15 oraz Nr 23, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się następujące stanowiska w wydziałach zdrowia (zarządach służby zdrowia) prezydiów rad narodo-